

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Ahol nincs éhes gyermek*

Forrás: *Pesti napló*

Bp.

(Hely)

1916 II. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.7

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helvszám

Székesfővárosi háziyomda 1915.

Ahol nincs éhes gyermek

#

Kispestnek körülbelül hatvanezer lakosa van, akiknek számát a sok sorozás, szemle persze erősen megritkította. A hadbavonult családfenntartók azonban nyugodtan teljesíthetik kötelességüket, mert otthonról csak jót hallanak: Kispest városában nincs egyetlen rongyos vagy éhes gyerek.

A mai viszonyok között meglepő hír hozzánk is eljutott és kissé csodálkoztunk rajta, hiszen a főváros jótékonyági egyesületeinek vezetői bár elismerik a publikum áldozatkészségét, mégis panaszkodnak, hogy a támogatásra szorulóknak száma oly nagy, hogy alig képesek valamennyit teljesen kielégíteni. Tudomásunk szerint a kispestiek a kormánytól se kértek szövetet és más helyről se részesültek különös segítségben, kíváncsiak voltunk tehát, hogy micsoda földöntúli hatalom gendoszkodik Kispestről oly bőkezűen, hogy ott még a szegény emberek is megelégedettek?

Kint jártunk Kispesten. A tavasziasan meleg nap az utcára csalta a gyerekeket. Vig lármával játszottak. A község háza felé tartottunk, ahol a kispesti jótékonyági akciók vezetőjét, Horváth István főbírókat kerestük. Intelligens, kiváló szociális érzékű ember Kispest bírája. Mikor megkérdezem, hogy honnan veszik a sok pénzt és anyagot, amelylyel az összes szegény gyerekeket ellátják, mosolyogva mondja:

— Mi semmiből teremtünk valamit, nem kell nekünk egy fillér se. Minden költség nélkül állítunk elő jó meleg ruhákat, télikabátokat, cipőket és kis csizmákat. Felhívást intéztünk a község lakóihoz és

megkértük őket, hogy a teljesen szétronnyolódott ruhákat se dobják el ezentul, hanem gyűjtsék egybe. Megmagyaráztuk nekik, hogy még a hulladékronyókat is értékesíteni tudjuk, és a tönkreszakgatott férfiruhákból, nadrágokból, szoknyákból szakavatott kezek igen jó gyermekruhákat tudnak készíteni.

— Felhívásunknak váratlan eredménye volt. Néhány nap alatt kocsiszámra hordtuk be a régi ruhákat. Már az alezredek díjmentesen tizenkét segédszolgálatra beosztott katonát bocsátott rendelkezésünkre. Mind igen ügyes szabók, akik a rongyos nagy nadrágból kúttinó kis nadrágot szabnak és a lyukas szoknyák, bluzok jókarban levő részével bélelik ki. Ha érdekli, szívesen megmutatom a dolgokat. Tessék feljönni a padlásra.

A község háza tágas padláshelyiségeit műhelyekké alakították át. A szabók és cipészek szorgalmasan dolgoznak. Az egyik rámutat egy halom ócska ruhára:

— Ilyen az „anyag” feldolgozás előtt. Minden ruhadarab rongyos és piszkos (nagyobbára szegény munkások ajándékozták), azt hiáné az ember, hogy ezek már csak személtre valók, pedig igen takaros kis dolgokat készítenek belőlük. Tessék megnézni.

A fogasokon apró kabátkák, meleg télruhák, csinos kis nadrágok és valamennyi vadonatújnak látszik.

— A kiszabott szövetet fertőtleníttük, kimosuk, kitisztítjuk és úgy dolgozzuk fel. Drága ma a posztó, gazdaságosan kell vele bánni.

— Hát a kiadásokat miből fedezik?

— Kevés a mi kiadásunk. Ugynevezett „adminisztrációs költségeink” egyáltalában nincsenek. A tü, cérna meg a gombok árát pedig úgy szerezzük be, hogy a szétvagdalt rongydarabkákat összegyűjtjük és eladjuk. A rongyok kilogrammjáért nyolcvan-kilencven fillért kapunk és ebből az összegből szerezzük be a varráshoz szükséges holmikat.

A főbíró abban az irányban is mozgalmat indított, hogy minden módosabb család adjon egy-egy héti egy éhező gyermeknek ebédet, vacsorát, vagy pedig váltásik ezt meg ötven fillérrel.

Igy aztán a kispesti szegény gyermekek nem éheznek és nem járnak rossz ruhában a hideg időben, mert a város főbírája megvalósította a lehetelent: jó meleg ruhát varázsol elő a rongyokból és erős, tápláló ételhez juttatja a község különösebb megterhelése nélkül az éhezőket.